

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudkyň Jiřiny Chmelové a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **L. C.**, zastoupený Mgr. Zdeňkem Burdou, advokátem se sídlem Fibichova 218, Mělník, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2021, čj. MD-15201/2021-160/3, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 12. 11. 2021, čj. MD-15201/2021-160/4, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2024, čj. 5 A 85/2021-70,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2024, čj. 5 A 85/2021-70, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí žalovaného 31. 5. 2021, čj. MD-15201/2021-160/3, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 12. 11. 2021, čj. MD-15201/2021-160/4, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **25 000 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Zdeňka Burdy, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát hl. m. Prahy rozhodnutím ze dne 3. 3. 2021, čj. MHMP 286256/2021, zamítl podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 1. 8. 2021 (dále „zákon o silničním provozu“), námitky žalobce proti záznamu bodů v evidenční kartě řidiče jako nedůvodné a potvrdil záznam 12 bodů v registru řidičů ke dni 5. 2. 2021. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný v

záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného (dále „napadené rozhodnutí“) se žalobce bránil žalobou u Městského soudu v Praze. Zde především namítal, že podmínkou zaznamenání bodů v registru řidičů je existence pravomocného rozhodnutí o přestupku. Spisový materiál však neobsahuje žádný pokutový (příkazový) blok, kterým by byla prokázána existence pravomocných rozhodnutí. Není prokázáno, že daná řízení proběhla a že rozhodnutí nabyla právní moci. Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení či příkazem na místě jsou pouze úřední záznamy Policie ČR. Takový úřední záznam nemůže být sám o sobě důkazem, na základě kterého by správní orgán vzal bez dalšího za prokázané, že se žalobce daného přestupku dopustil.

[3] Městský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. V odůvodnění nejprve nastínil vývoj judikatury Nejvyššího správního soudu, přičemž dospěl k závěru, že v některých případech postačuje posouzení námitek pouze na základě oznámení o uložení pokuty, zatímco jindy je nezbytné, aby správní orgán určité sporné pokutové bloky vyžádal. Jednotlivé případy musí být posuzovány vždy v souladu s určitým skutkovým stavem, neboť v žádném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu není obsažen názor, že by o námitkách mělo být rozhodnuto vždy jedinečně na základě vyžádaných pokutových bloků, nebo že by naopak vždy postačovalo vyhodnotit oznámení o uložení pokuty. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2019, čj. 3 As 298/2017-23, uvedl, že závěry judikatury k této otázce lze shrnout tak, že: 1) Existence pokutového bloku (či alespoň jeho kopie) není podmínkou *sine qua non* pro provedení odpovídajícího bodového záznamu; 2) Při provádění záznamu lze vycházet i z oznámení o uložení pokuty, jsou-li v něm uvedeny obligatorní náležitosti vyžadované pro pokutový blok; 3) Ke zpochybnění skutečností podávajících se z oznámení o uložení pokuty (vyvolávající nutnost dalšího dokazování) nepostačí pouhé tvrzení dotčené osoby, že se toho kterého přestupku nedopustila; tato tvrzení musí být konkretizována a zásadně též podepřena odpovídajícími důkazními návrhy.

[4] Podle městského soudu v tomto případě oznámení o uložení pokuty naplňovala obligatorní náležitosti dovozené judikaturou Nejvyššího správního soudu. Naopak tvrzení žalobce, že se posuzovaných přestupků nedopustil, nebylo dostatečně konkrétní, mnohdy bylo odporující si a ani nebylo podepřeno odpovídajícími důkazními návrhy. Správní orgány proto mohly při posuzování námitek žalobce vycházet z oznámení o uložení pokuty, jelikož v řízení nevyvstaly konkrétní pochybnosti o zde zaznamenaných údajích, v důsledku čehož by bylo nutné tyto údaje prokázat pomocí dalších důkazů.

[5] K námitce uvedené v doplnění žaloby ze dne 5. 3. 2024 poukazující na nesprávnost doručení žalobou napadeného rozhodnutí městský soud uvedl, že tato námitka je námitkou novou, neuvedenou v podané žalobě. Jelikož je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. možné rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, městský soud k této námitce nemohl přihlídnout. Dále konstatoval, že v podané žalobě žalobce sám přímo uvedl, že mu žalobou napadené rozhodnutí bylo doručeno právě dne 3. 6. 2021, což nyní sporuje. Ve správním spisu je založena doručka, která toto doručení prokazuje. I kdyby vznikly o tomto doručení pochybnosti, je nezpochybnitelné, že se žalobce o obsahu napadeného rozhodnutí dozvěděl,

pokračování

jelikož proti němu byl schopen podat žalobu a tuto i odůvodnit. Minimálně materiálně tak bylo žalobci žalobou napadené rozhodnutí řádně doručeno.

[6] Žalobce v řízení vnesl i další žalobní námitky. Proti jejich vypořádání městský soudem však v kasační řízení nebrojí. Soud je zde proto nerekapituluje, jelikož je podle § 109 odst. 4 s. ř. s. vázán důvody kasační stížnosti.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, kde odkázal na důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že městský soud měl posoudit i námitky, které uplatnil v doplnění žaloby. Součástí tohoto podání totiž byla nejen tvrzení, ale i důkazy týkající se zdravotního stavu stěžovatele po datu 28. 5. 2021, kdy prodělal mozkovou mrtvici. Stěžovatel se nacházel ve stavu, ve kterém nemohl přebírat, podepisovat ani číst poštu od správních orgánů. Tyto skutečnosti však městský soud nezohlednil.

[8] Stěžovatel rovněž namítá, že judikatura, kterou uvedl městský soud, není v tomto případě přílehavá. Podle stěžovatele totiž v případě pochybností o tom, kdo přestupek spáchal, by měl být vždy vyžádán pokutový blok. Z podpisu na tomto bloku by se dalo dokázat, kdo byl pachatelem přestupku. Nastavení důkazního břemene v judikatuře Nejvyššího správního soudu, na kterou odkazuje městský soud, je dle stěžovatele vychýlené, neboť citovaná judikatura požaduje po stěžovateli, aby předložil důkaz neexistence něčeho, tedy „důkaz nemožný“, který odporuje pravidlům formální logiky. Nelze totiž dokazovat něco, co se nestalo.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se předně zabýval obecně vytýkanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu, kterou stěžovatel namítá pouze prostřednictvím citace § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a nijak blíže nespecifikuje, z jakého důvodu by měl být napadený rozsudek nepřezkoumatelný. K nepřezkoumatelnosti je nicméně Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Pouze je-li napadený rozsudek přezkoumatelný, může Nejvyšší správní soud přistoupit k věcnému hodnocení uplatněných námitek. Z rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se městský soud při posuzování věci řídil, odůvodnění rozsudku je srozumitelné a opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj patrné, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud proto rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným neshledal a přistoupil k posouzení kasačních námitek stěžovatelky.

[12] Stěžovatel dále namítá, že městský soud nepostupoval správně, pokud se odmítl pro opožděnost věcně zabývat jeho tvrzeními a navrhovanými důkazy, které byly obsahem doplnění žaloby ze dne 5. 3. 2024.

[13] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem v tom, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je založeno na zásadě koncentrace řízení. Žalobu je třeba podat v zákonem stanovené lhůtě (§ 72 s. ř. s.), přičemž pouze v této lhůtě ji může žalobce rozšířit na dosud napadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body (§ 71 odst. 2 s. ř. s.); zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.). Krajský (městský) soud je pak povinen se zabývat výhradně námitkami, které jsou v řízení o žalobě řádně a včas uplatněny (s výjimkou skutečností, ke kterým přihlíží ex offio), přičemž při přezkoumávání rozhodnutí je vázán rozsahem napadení, jak jej žalobce ve své žalobě vymezí. Soudní řád správní totiž umožňuje správním soudům zabývat se (s výjimkou zásadních vad řízení (§ 109 odst. 4 s. ř. s.) pouze žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě pro podání žaloby (rozsudky NSS ze dne 27. 2. 2004, čj. 4 Azs 3/2004-48, ze dne 29. 4. 2010, čj. 9 As 32/2010-75, ze dne 12. 9. 2017, čj. 6 Ads 268/2016-126, či ze dne 21. 10. 2016, čj. 8 As 27/2016-62). Návrh na provedení důkazu sice koncentrační zásadou limitován není, jestliže však navržený důkaz směřuje k prokázání pozdě uplatněné žalobní námítky, je zcela zřejmé, že nebudou dány podmínky pro vyhovění takovému návrhu (rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2018, čj. 1 Afs 172/2017-59, bod 83).

[14] Nejvyšší správní soud ověřil ze spisu městského soudu, že námitky uvedené v doplnění žaloby stěžovatel skutečně v žalobě neuplatnil a poprvé je vnesl do soudního řízení v tomto doplnění dne 5. 3. 2024, tedy více než dva roky po podání žaloby. Je však třeba upozornit na to, že stěžovatel zde taktéž namítal, že mu nemohlo být doručeno napadené rozhodnutí z důvodu jeho hospitalizace v nemocnici, k čemuž přiložil důkazy v podobě propouštěcích zpráv. Nejvyšší správní soud připomíná, že pokud by napadené rozhodnutí nebylo žalobci vůbec doručeno, nenabylo by právní moci a jednalo by se o předčasnou žalobu. Včasnost žaloby, odvíjející se od okamžiku řádného doručení žalobou napadeného rozhodnutí žalobci, je přitom jednou z podmínek řízení, kterou je krajský soud povinen zkoumat z úřední povinnosti podle § 103 o. s. ř. užitý ve spojení s § 64 s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2013, čj. 1 Afs 32/2013-26, bod 9). Podle § 103 o. s. ř. zároveň soud přihlíží k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení) kdykoliv za řízení.

[15] Městský soud by proto nepostupoval správně, pokud by se zcela odmítl zabývat i námitkou ohledně údajného nedoručení napadeného rozhodnutí převážně z důvodu opožděnosti. Městský soud se však i přes konstatování opožděnosti k uvedené námitce přesto vyjádřil v bodě 33 napadeného rozsudku. Zde uvedl, že i kdyby vznikly o okamžiku doručení napadeného rozhodnutí pochybnosti, musel se stěžovatel o obsahu napadeného rozhodnutí dozvědět, jelikož proti němu byl schopen podat žalobu, ve které sám stěžovatel uvedl, že mu bylo napadené rozhodnutí doručeno 3. 6. 2021, a tuto i odůvodnit. Minimálně materiálně tak bylo stěžovateli napadené rozhodnutí doručeno. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že samotné napadené rozhodnutí bylo rovněž přílohou žaloby. Je tedy naprosto zřejmé, že se stěžovatel musel s napadeným rozhodnutím seznámit. Nejvyšší

pokračování

správní soud proto souhlasí s městským soudem v tom, že nebylo nutné podrobněji zkoumat tvrzení ani předložené důkazy týkající se údajných nedostatků při doručování.

[16] Stěžovatel dále namítá, že městským soudem uváděná judikatura na daný případ nedopadá. Pokud totiž existují pochybnosti o tom, že se daných přestupků dopustil právě stěžovatel, je nutné, aby správní orgány předložily originály pokutových bloků, neboť na nich, na rozdíl od oznámení o uložení pokuty, by měl být rovněž podpis přestupce.

[17] Městský soud v napadeném rozsudku s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že ne každá námitka automaticky vyvolává nutnost vyžádat si původní pokutové bloky či další důkazy. Je třeba rozlišovat případy, kdy postačuje posouzení námitek na základě oznámení o uložení pokuty, od případů, kdy je nezbytné, aby správní orgán určité sporné pokutové bloky vyžádal, a to v závislosti na konkrétním skutkovém stavu. Toto dílčí východisko městského soudu je plně v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ke stejnému závěru dospěl i jeho rozšířený senát v usnesení ze dne 23. 4. 2021, čj. 6 As 174/2019-35, č. 4189/2021 Sb. NSS, body 45 a 46.

[18] Městský soud dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2019, čj. 3 As 298/2017-23, podle kterého lze při provádění záznamu vycházet jen z oznámení o uložení pokuty, pokud jsou v něm obsaženy všechny obligatorní náležitosti vyžadované pro pokutový blok. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud také uvedl, že ke zpochybnění skutečností vyplývajících z oznámení o uložení pokuty, které by vedlo k nutnosti dalšího dokazování, nepostačuje pouhé tvrzení dotčené osoby, že se přestupku nedopustila. Tato tvrzení musí být konkretizována a zásadně rovněž podpořena odpovídajícími důkazními návrhy. Závěry uvedené v tomto rozsudku převzala i novější judikatura (rozsudek NSS ze dne 8. 6. 2023, čj. 9 As 131/2021-16, bod 13, či rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2020, čj. 1 As 14/2020-28, bod 14).

[19] V posuzované věci stěžovatel v námitkách zpochybnil 3 záznamy vedené v registru řidičů k jeho osobě:

- Rozhodnutí Městského úřadu Slaný čj. MUSLANY/46076/2019-ODSH/129/LN, ze dne 12. 11. 2019, na jehož základě bylo zaznamenáno ke dni právní moci rozhodnutí 7 bodů podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 10 zákona o silničním provozu (*pozn.: proti tomuto rozhodnutí však stěžovatel v žalobě a ani v kasační stížnosti dále nic nenamítal, proto se jím ani Nejvyšší správní soud nebude s ohledem na dispoziční zásadu blíže zabývat*),
- Oznámení o uložení pokuty příkazem na místě ze dne 10. 12. 2019, čj. KRPU-217309-2/PŘ-2019-040706, na jehož základě byly stěžovateli připsány 2 body za spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil dne 9. 12. 2019,
- Oznámení o uložení pokuty příkazem na místě ze dne 8. 2. 2021, čj. KRPU-22716-2/PŘ-2021-040606, na jehož základě byly stěžovateli připsány 3 body za spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil dne 5. 2. 2021.

[20] Stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje na to, že dostatečně a konkrétně zpochybnil svou účast na přestupcích uvedených v těchto oznámeních (a zpochybnil i to, že vůbec bylo vedeno řízení o těchto přestupcích).

[21] V námitkách shodně k oběma oznámením uvedl, že ani jeden z přestupků nespáchal, na místě nebyl a vozidlo neřídil, příkazový blok na místě nepodepsal a s uloženou pokutou nesouhlasil. Z uvedeného je patrné, že stěžovatel uplatnil pouze obecné námitky bez jakékoliv individualizace. Stěžovatel totiž pouze tvrdil, že přestupek nespáchal, protože se na místě uvedeném v oznámení o uložení pokuty nenacházel, a to ve vztahu k oběma oznámením zcela shodně. Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje s městským soudem, že stěžovatel v této fázi řízení netvrdil a neprokázal žádné konkrétní okolnosti, které by mohly zpochybnit správnost obou oznámení. Ke stejnému závěru na základě obdobného skutkového stavu dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 29. 3. 2017, čj. 8 As 186/2016-35, bod 16.

[22] Ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí stěžovatel uvedl, že v příkazovém bloku k přestupku ze dne 5. 2. 2021 bylo uvedeno, že vozidlu byla změřena rychlost 62 km/h v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 60 km/h, nikoli 50 km/h. Tento blok odmítl podepsat, protože s přestupkem nesouhlasil. Nejvyšší správní soud nesouhlasí s městským soudem, že ani tato rozvedená argumentace není dostatečně individualizovaná a nemůže zpochybnit údaje uvedené v příslušném oznámení o uložení pokuty. Podle městského soudu nelze tuto argumentaci považovat za dostatečně konkrétní, protože si stěžovatelova tvrzení navzájem odporovala. V námitkách stěžovatel k oznámení o uložení pokuty příkazem na místě ze dne 8. 2. 2021, čj. KRPU-22716-2/PŘ-2021-04070, uvádí, že se na místě nenacházel, avšak ve vyjádření k podkladům rozhodnutí naopak tvrdí, že na místě byl, ale příkazový blok odmítl podepsat, jelikož v příkazovém bloku k přestupku ze dne 5. 2. 2021 bylo uvedeno, že vozidlu byla změřena rychlost 62 km/h v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 60 km/h, nikoli 50 km/h. Tento rozpor podle městského soudu neodstranil ani v podaném odvolání, kde zopakoval obě uvedená tvrzení.

[23] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem v tom, že stěžovatel v odvolání zmínil obě verze událostí. Avšak učinil tak především v rámci rekapitulace dosavadního průběhu řízení. Samotná argumentace v odvolání se zaměřovala obecně na to, že stěžovatel žádné příkazové bloky nepodepsal, a proto by mělo být vyžádání těchto bloků nezbytné pro ověření jeho tvrzení. Dále je třeba upozornit na to, že již správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí ze dne 3. 3. 2021, čj. MHMP 286256/2021, vycházel z argumentace, kterou stěžovatel uvedl ve svém vyjádření k podkladům. Správní orgán prvního stupně však tuto námitku jako nedůvodnou zamítl z toho důvodu, že z příslušného oznámení o uložení pokuty vyplývá, že s přestupkem souhlasil a příkazový blok podepsal.

[24] Ve světle výše uvedené judikatury je však Nejvyšší správní soud toho názoru, že stěžovatel dostatečně zpochybnil oznámení o uložení pokuty ze dne 8. 2. 2021, čj. KRPU-22716-2/PŘ-2021-040606. Uvedl, že příkazový blok odmítl podepsat, protože v příkazovém bloku bylo uvedeno, že vozidlu byla změřena rychlost 62 km/h v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 60 km/h, nikoli 50 km/h. Tím konkrétně zpochybnil jednu z formálních náležitostí příkazového bloku, a to svůj podpis. Stěžovatel rovněž zpochybnil i údaje zaznamenané v pokutovém bloku (v bloku bylo podle stěžovatele uvedeno „v místě s nejvyšší povolenou

pokračování

rychlostí 60 km/h, nikoli 50 km/h“). Městský soud toto vyjádření stěžovatele posoudil tak, že tím bylo namítáno, že na místě byla stanovena jiná maximální povolená rychlost, než byla uvedena v příkazovém bloku. Stěžovatel tím však mohl mínit i to, že v příkazovém bloku bylo uvedeno, že vozidlu byla změřena rychlost 62 km/h v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 60 km/h, na rozdíl od oznámení o uložení pokuty, kde byla uvedena nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Stěžovatel tak zpochybnil způsobilost pokutového bloku jakožto podkladu pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče kvůli chybějícímu podpisu a kvůli jiným údajům. Takové námitky nelze přezkoumat jinak než ověřením těchto informací v samotném příkazovém bloku, nikoliv pouze v oznámení o uložení pokuty. Pokud správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že námitka stěžovatele není důvodná, aniž by si vyžádal příslušný příkazový blok a ověřil, zda na něm je podpis stěžovatele (a ověřil další údaje), nemá takové rozhodnutí oporu ve spise. Toto pochybení správního orgánu prvního stupně pak v řízení o odvolání nenapravit ani žalovaný, který se s názorem vysloveným v prvostupňovém rozhodnutí ztotožnil. Městský soud, který rozhodoval o žalobě, měl proto napadené zrušit, což však neučinil a nesprávně aplikoval judikaturu Nejvyššího správního soudu na tento konkrétní případ. Tato námitka je proto důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek městského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, přikročil Nejvyšší správní soud i k jeho zrušení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení postupem podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a § 78 odst. 3 a 4 s. ř. s. Žalovaný je vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušujícím rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

[26] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Stěžovatel úspěšný byl, a proto má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti. Žalovaný naopak úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[27] Náklady stěžovatele za řízení o žalobě tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu a odměna advokáta. Ta zahrnuje 4 úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení, sepsání žaloby a jejího doplnění a účasti při jednání soudu dne 6. 3. 2024 (§ 11 odst. 1 písm. a) d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž za každý z nich náleží částka 3 100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu) a paušální náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Za řízení o žalobě tak zástupci stěžovatele náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 13 600 Kč [4 x (3 100 + 300)]. Zástupce stěžovatele není plátcem DPH. Náklady řízení o žalobě tedy celkem činí částku 16 600 Kč.

[28] Náklady stěžovatele za řízení o kasační stížnosti tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za kasační stížnost a odměna advokáta za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za každý úkon náleží částka 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč. Za řízení o kasační stížnosti tak zástupci stěžovatele náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 3 400 Kč. Celkové náklady stěžovatele za řízení o kasační stížnosti tak činí 8 400 Kč.

[29] Výsledná částka nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti tedy činí 25 000 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. září 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu